

België - Belgique
P.B. - P.P.
8500 Kortrijk
BC 20258

KONINKLIJKE EN MENSIEVENDE VERENIGING DER
DRAGERS van ERETEKENS en MEDAILLES van BELGIË
VOOR DADEN VAN MOED, ZELFOPOFFERING EN VAN MENSIEVENDHEID

ONDER DE HOGE BESCHERMING VAN Z.M. DE KONING
EN HET EREVOORZITTERSCHAP VAN DE H. BURGEMEESTER VAN BRUSSEL

VADERLANDSE VERENIGING
Zonder winstgevend doel
Gesticht te Brussel op 3 december 1865 - Koninklijk Erkend op 2 juli 1883

INFOBLAD KORTRIJK

Afgiftekantoor: KORTRIJK CENTRUM

Verantwoordelijke uitgever:
Rasson Nadia - Steenstraat 103 -
8501 Heule

P 806019
PRS: 3048465

Nummer 106 – 4de kw 2023 (okt-nov-dec)

*Koninklijke en Menslievende
Vereniging der
Dragers van Eretekens en
Medailles van België*

Regionale Kortrijk

Deelname plechtigheden of manifestaties

Enkele bestuursleden van de Regionale Kortrijk waren hier aanwezig :

1. Zondag 06 augustus 2023
88ste Nationale Hulde aan Zijne Majesteit Koning Albert I en de Helden van de IJzer aan het Westfront te Nieuwpoort
2. Dinsdag 15 augustus 2023
Herdenking van de Onthoofden van München en alle slachtoffers uit Groot-Zwevegem van de naziconcentratiekampen te Moen
3. Zondag 03 september 2023
Herdenking Bevrijding Kortrijk

Herdenking Renaissance 2023 te Souchez (Frankrijk)
4. Zaterdag 16 september 2023
Deelname aan de studieavond: krijgsgevangen, een vergeten groep. Organisatie NVOK Ieper
5. Zondag 17 september 2023
125-jarig bestaan van de Koninklijke Maatschappij der Staatsgedecoreerden Kortrijk te Kortrijk/Marke

Deelname aan de herdenking: krijgsgevang, een vergeten groep. Organisatie NVOK Ieper
6. Zaterdag 23 september 2023
Memorial Service RAF-SAAF in de St. George's Memorial Church te Ieper
7. Donderdag 12 oktober 2023
Herdenking gesneuvelde RAF-piloten bij het 17 oktoberbos te Lauwe
8. Dinsdag 17 oktober 2023
Herdenking Koning Leopold III te Ieper
9. Donderdag 19 oktober 2023
Herdenking in de kazerne 1 WM Lemahieu te Ieper
10. Zaterdag 21 oktober 2023
Herdenking gesneuvelde Franse en Senegalese soldaten op WO I kerkhof te Olsene

11. Donderdag 26 oktober 2023

Herdenking gesneuvelde para's Detmold, TrgC Para te Schaffen

12. Woensdag 01 november 2023

Jaarlijkse hulde aan de overledenen, St.-Jansbegraafplaats te Kortrijk

Hulde geadopteerd graf te : Lijssenthoek Military Cemetery Poperinge

13. Zondag 05 november 2023

Onthulling van het monument ter ere van de oorlogsslachtoffers begraafplaats Marke, onthaal OC Marke

14. Donderdag 09 november 2023

Herdenking – Educatieve info, monument en begraafplaats te Aalbeke

15. Zaterdag 11 november 2023

Herdenkingsplechtigheid aan het Royal Foundlandmonument, Gentsesteenweg
Te Deum in Sint-Maartenskerk te Kortrijk

11 November herdenking 2023 aan het monument op Bellegem plaats om 17 uur

16. Woensdag 15 november 2023

Koningsfeest – Te Deum in Sint-Maartenskerk te Kortrijk

Siège social / Sociale zetel : Astridpad 5 – 8540 Deerlijk
Tel. & Fax : +32 56-32.90.17 – Gsm : +32 477-28.33.21 – Email : rudy.maes1@proximus.be
a.s.b.l. / v.z.w. 515/53 – N° d'entreprise – Ondernemingsnr 408.696.434 – Arrondissement judiciaire : Courtrai / Gerechtelijk arrondissement : Kortrijk

Voorzitter Regionale Kortrijk: RASSON Nadia, Steenstraat 103 te 8501 HEULE
☎ & 昌: +32 56-35.63.35 - 📧 : rasson.n@telenet.be

LIDGELD 2024

Het lidmaatschap van het jaar 2024 loopt van 1 januari 2024 tot en met 31 december 2024.

Men kan reeds het lidgeld storten **tot 289 februari 2024** om administratief in orde te zijn voor de toekenning van de brevetten en eretekens van de vereniging.

Daarom vragen wij u om de bijdrage van € 14,00 over te maken op volgend rekeningnummer, **BE22 7509 0426 1747** (met vermelding: **lidgeld 2024**) van de gedecoreerden Regionale Kortrijk.

Door dit te doen versterkt u ons in onze werking en laat u ons tevens toe om onze opdrachten nog beter te kunnen uitvoeren.

Zo blijft u dan tevens ons krantje verder ontvangen en wordt u van alle activiteiten die ons bekend zijn, verder op de hoogte gehouden.

Mocht u om één of andere reden afzien van het lidmaatschap, wat wij ten zeerste zouden betreuren, gelieve ons dan te verwittigen.

Met Vaderlandslievende groeten.

Het Bestuur

Michiel Vanmarcke bij het graf van corporal Herbert Pearce. Voor Michiel het 8ste graf van een onbekende soldaat dat hij alsnog van een naam kan voorzien.

Owen James Munday en Leonard George Holiday na eeuw niet langer vermist

Student geeft onbekende soldaten naam terug

Michiel Vanmarcke (21) uit Bavikhove mag fier zijn op zichzelf. Dankzij zijn intensief speurwerk kregen deze week de graven van twee onbekende soldaten meer dan 100 jaar nadat ze sneuvelden een naam. De twintiger slaagde er ondertussen in om acht WO I-vermisten terug te vinden. “Ik ben heel trots dat ik de nabestaanden de afsluiting kan geven die ze verdienen.”

Deze week kreeg een graf van een onbekende soldaat zowel op de militaire begraafplaats Heestert Military Cemetery als op Vichte Military Cemetery alsnog een naam. In Vichte was dat het geval voor private Leonard George Holiday (19) uit Drayton St. Leonard in Oxfordshire. En in Heestert is nu een grafsteen te vinden met de naam Lance Corporal Owen James Munday (26) uit Stockbridge in Hampshire. De twee soldaten sneuvelden respectievelijk op 26 oktober 1918 en op 22 oktober 1918. Ze werden als vermist opgegeven en tot nu herdacht op de muur van het Tyne Cot Memorial in Passendale, waar in totaal de namen van zo'n 33.780 vermiste Britse soldaten en 1.170 vermiste Nieuw-Zeelanders te vinden zijn.

Internationale politiek

Dat de twee soldaten meer dan 100 jaar na hun dood een volwaardige rustplaats krijgen, is te danken aan de jonge student Michiel Vanmarcke uit Bavikhove. De twintiger, die internationale politiek studeert, maakt er zijn levensmissie van om zoveel mogelijk vermiste soldaten terug te vinden. Heel wat zijn immers begraven op een van de vele begraafplaatsen van de Commonwealth War Graves Commission (CWGC) die ons landschap rijk is. “Op een grafsteen van een onbekende soldaat staat vaak wel enige andere informatie”, zegt Michiel. “In het geval van Lance Corporal Owen James Munday bijvoorbeeld stond tot voor kort te lezen: ‘A Lance CPL of The Great War, Hampshire Regiment, 22nd october 1918’. Daarmee weet je eigenlijk al veel. In de registers van de CWGC ga ik dan op zoek naar soldaten die op die dag zijn gesneuveld in de buurt van de begraafplaats. In het Kortrijkse zijn dat er een stuk minder dan in de Westhoek, wat het zoeken een beetje gemakkelijker maakt. Met de drie parameters kon ik al veel namen schrappen en op het einde van de rit bleef er nog een over.”

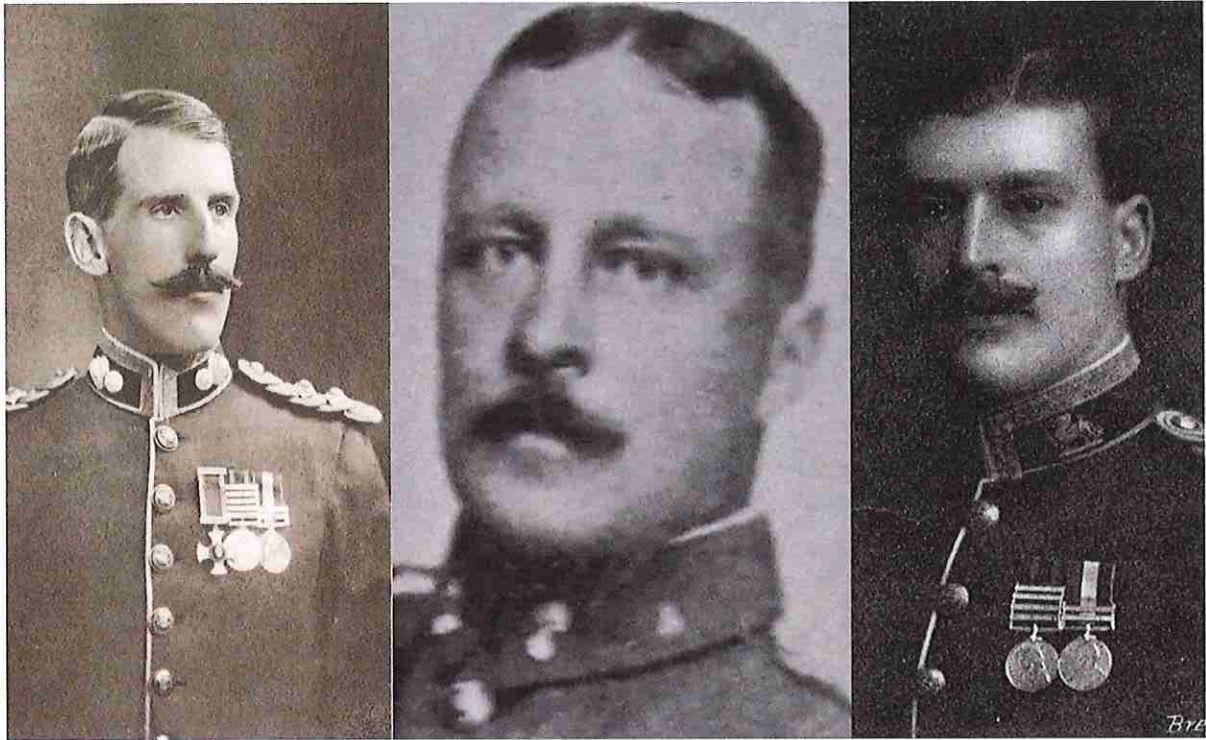

Michiel samen met reverend Nick Sharpe CF, Chaplain van het 4th Battalion The Princess of Wales's Royal Regiment die het graf herinwijde.

Michiel maakt dan een dossier op voor de CWGC. “Als die mensen oordelen dat ik op het goede spoor zit, wordt alles doorgestuurd naar het JCCC van het Britse ministerie van Defensie.” Het Joint Casualty and Compassionate Centre (JCCC) neemt het onderzoek naar vermiste Britse soldaten op zich. Het is ook de organisatie die bevestigt dat de namen die Michiel ontdekte, wel degelijk correct zijn.

“Het Munday-dossier was het eerste dat ik indiende, in augustus 2017. Ook dat van Holiday was in die periode afgewerkt. Beiden sneuvelden relatief dicht bij elkaar in de buurt van waar ik woon. Ze waren lid van hetzelfde bataljon: het 15de bataljon Hampshire Regiment.”

Drie van de 8 gesneuvelde militairen waarvan Michiel hun graf ontdekte: Captain William Miles Kington, Captain Hugh Mortimer Travers en Captain Oliver Steele.

Zeven dossiers

Het zijn niet de eerste graven die de student vond. Ondertussen keurde het JCCC al zeven dossiers goed, zoals dat van Corporal Herbert Pearce. “Ik keek hier echt naar uit omdat die man begraven ligt op de Britse militaire begraafplaats in Harelbeke, de stad waar ik opgroeide. Harelbeke New British Cemetery is waarschijnlijk het militair kerkhof dat ik het meest bezocht. Daarnaast sneuvelde de soldaat tijdens de bevrijding van Harelbeke in 1918. Hij bleek onder een steen te liggen van een onbekende korporaal van het Worcestershire Regiment.”

Michiel vond het graf van een Duitse officier. Dat dossier werd goedgekeurd door de ‘Volksbund Deutsche Kriegsgräberfürsorge’, de Duitse dienst oorlogsgraven en Duitse equivalent van de CWGC.

Michiel ziet wat hij doet als een uit de hand gelopen hobby. “Toen ik hiermee begon, werkte ik er elke avond vele uren aan. Nu is dat al wat minder, maar dat komt omdat ik ondertussen over heel wat informatie beschik en ik wat ervaring kreeg met het zoeken.”

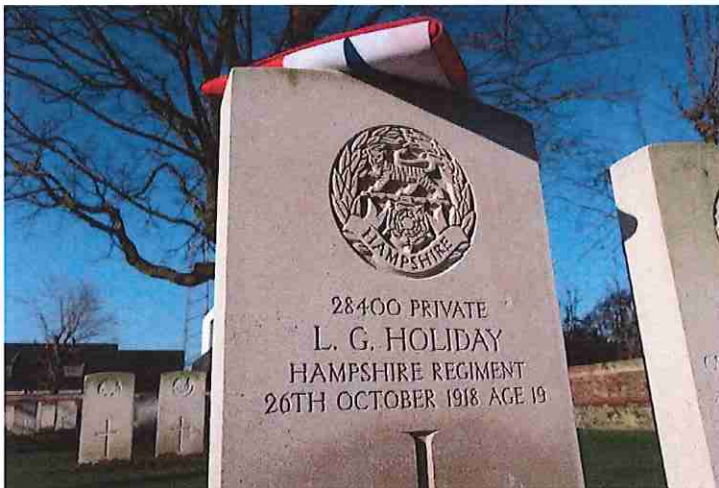
De jonge West-Vlaming woonde deze week de herinwijdingsdiensten van ‘zijn’ twee gesneuvelde militairen bij. “Ik ben heel trots en blij dat ik de graven van die mensen kon helpen lokaliseren. Voor hun familie in Groot-Brittannië is dit toch wel belangrijk.”

‘Old Contemptibles’

“Een herinwijding betekent dat er een nieuwe grafsteen komt op het graf van de tot daarvoor onbekende soldaat”, zegt Louise Dujardin, woordvoerder van CWGC. “Er is een verschil met een herbegraving, waarbij gevonden stoffelijke resten een nieuw graf krijgen op een van onze herinwijdings- en begrafenisplechtigheden plaats.”

Naast die van Lance Corporal Owen James Munday en private Leonard George Holiday vond de afgelopen dagen nog een herinwijding plaats en dat op Kandahar Farm Cemetery in Nieuwkerke. Daar kreeg Sapper Barnden meer dan 100 jaar na zijn dood een nieuwe steen op zijn rustplaats, ditmaal met zijn naam op. Sapper Barnden werd geboren in Walton-le-Soken in het Engelse Essex. Hij was een vooroorlogs soldaat, vaak aangeduid als de ‘Old Contemptibles’, die deel uitmaakten van de British Expeditionary Force die bij het uitbreken van de oorlog naar het Westelijk Front werden gestuurd. Hij sneuvelde op 12 december 1914 nabij Neuve-Église in België op 25-jarige leeftijd.

Het nieuwe graf voor L.G. Holiday

Bij het nieuwe graf

*De nieuwe grafsteen van voor O.J. Munday
na de herinwijding*

*Michiel bij het graf van de Duitse officier
Paul Rudolf Metzner.*

*Ook die is dankzij het werk van de twintiger
niet langer vermist.*

Korporaal Frederick Percival Bousfield werd geïdentificeerd dankzij het speurwerk van Michiel Vanmarcke.

Michiel kan gesneuvelde Canadese soldaat uit WO I identificeren

Na 107 jaar krijgt korporaal Frederick Percival Bousfield volwaardige begrafenis

Op de begraafplaats Bedford House Cemetery in Ieper kreeg korporaal Frederick Percival Bousfield (20) een grafsteen met zijn naam erop, 107 jaar nadat hij sneuvelde op de Ypres Salient. Dit werd mogelijk dankzij het werk van de jonge onderzoeker Michiel Vanmarcke uit Harelbeke, die eerder al verschillende graven kon identificeren.

Bij een serene plechtigheid, georganiseerd door het Canadese leger en in aanwezigheid van enkele Canadese militairen en zelfs enkele familieleden, werd een krans neergelegd bij het graf van de Canadese militair Frederick Percival Bousfield. Op zijn grafsteen stond tot nu het opschrift 'onbekend soldaat', maar dankzij speurwerk van onder andere Michiel Vanmarcke, een twintiger uit Harelbeke, weten we wie er begraven ligt. Vanmarcke is niet aan zijn proefstuk toe en vond eerder al verschillende namen van onbekende soldaten. "Het dossier voor Bousfield was mijn eerste Canadese dossier en mijn tiende goedgekeurde identificatiedossier in het algemeen", zegt Michiel. "De grafsteen voor een onbekende korporaal van de Canadian Scottish werd in 1923 in Bedford House bijgezet. De

korporaal was een 'signaller' en werd tijdens de oorlog niet ver van de kerk van Zillebeke begraven. Corporal Frederick Percival Bousfield was de enige vermiste Signaller Corporal van het 43/CEF die in Zillebeke kon gesitueerd worden."

Naar zee

De Commonwealth War Graves Commission (CWGC) zal een nieuwe grafsteen met persoonlijke informatie plaatsen bij het recent geïdentificeerde graf van korporaal Bousfield en er eeuwig zorg voor dragen.

Frederick 'Percy' Bousfield werd geboren op 8 maart 1896 in het Engelse Cotehill. Percy was één van negen kinderen. "We weten uit het dagboek van zijn zus dat Percy een grote lezer was", zegt een Canadees familielid dat de ceremonie in Ieper kwam bijwonen. "Zijn vader gaf les en in hun dorp bevond de bibliotheek zich tegenover hun huis. Percy las blijkbaar alle boeken uit de bib. Toen hij 13 jaar was, nam hij deel aan het examen op zijn opleiding te kunnen voortzetten. Zijn zus was toegelaten, maar Percy niet. In die tijd konden de jongens zagezegd hun plan trekken en was het voor hen niet nodig om verder te studeren. De jongeman kon toen bij de spoorwegen gaan werken, maar hij koos voor de zee. Zijn familie kreeg heel wat brieven en kaartjes vanop verschillende plaatsen in de wereld."

Geëmigreerd

In 1912 emigreerde de familie naar Canada. Percy sloot zich aan bij The 79th Cameron Highlanders of Canada. Op 29 januari 1915 bood hij zich aan voor 'overseas services'. Hij kwam terecht bij de 43rd

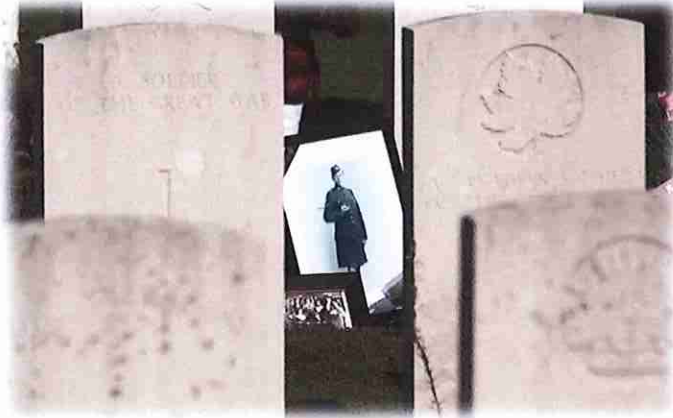

Canadian Infantry Battalion en na een training in Engeland werd hij korporaal. Voor de jongeman duurde de oorlog echter niet lang, hij sneuvelde op 7 juni 1916 bij Mount Sorrel in Zillebeke.

Ondertussen kreeg Michiel het bericht dat ook een elfde identificatiedossier is goedgekeurd, zo staat te lezen op zijn Facebookprofiel.

Het gaat om het graf van de 20-jarige Trooper Robert John Cheshire uit Wolverhampton. Voor Michiel is het zijn eerste dossier van een gesneuvelde Britse soldaat uit de Tweede Wereldoorlog.

Bronvermelding : Christophe Maertens
Het Laatste Nieuws, Kortrijk-Ieper-Roeselare, zaterdag 16 september 2023

John Gilliland is blij met de erkenning: "Het zal mensen nog meer doen nadenken."

John (62), zoon van Schotse oorlogsveteraan, is trots op UNESCO-erkenning in Westhoek

“Het is jammer dat mijn vader dit niet meer mag meemaken.”

Het werelderfgoedcomité heeft woensdag in Saudi-Arabië 27 oorlogssites uit onze provincie als Unesco-werelderfgoed erkend. Daar horen het Tyne Cot Cemetery in Passendale en enkele andere begraafplaatsen die worden beheerd door de Commonwealth War Graves Commission (CWGC) ook bij. Voor tuinman John Gilliland (62) uit Moorsele een bijzonder moment. “Mooi dat ik dit nog mag beleven op het einde van mijn loopbaan.”

John Gilliland werkt al 43 jaar voor de Commonwealth War Graves Commission (CWGC) en deed dat altijd als tuinier. Hij is heel tevreden dat enkele CWGC-begraafplaatsen nu de erkenning als Unesco-werelderfgoed krijgen. “Het label zal mensen nog meer doen nadenken over wat er zich hier in de oorlog allemaal afspeelde”, zegt John, terwijl hij onkruid aan het wieden is tussen de grafzerken. “Het is iets waar ook generaties na ons moeten blijven bij stilstaan en een plaats op de werelderfgoedlijst zal daar zeker toe bijdragen. Het biedt ook een zekerheid dat de begraafplaatsen in de toekomst hun status blijven behouden. Mijn vader, die ook tuinman was bij de commissie, zou echt trots zijn geweest. Maar ik voel me vereerd. Dat ik dit nog mag meemaken op het einde van mijn loopbaan.”

Genietroepen

de vader van John was een Schot en ging net voor de Tweede Wereldoorlog bij de Royal Engineers, de genietroepen van het Britse leger. “Hij had echter nooit gedacht in een oorlog terecht te komen, maar het jaar na zijn inlijving zat hij al in Noord-Afrika, waar hij vier jaar verbleef. Hij raakte er bovendien gewond. Na de oorlog kwam hij naar België en het enige wat hij wou doen was voor zijn gevallen kameraden zorgen. Daarom begon hij in 1948 te werken als tuinman bij de commissie. Hij leerde mijn moeder kennen toen hij tussen het werk door zijn boterhammen ging eten op café in Sint-Juliaan. Jammer genoeg zijn mijn ouders vroeg gestorven. Ik heb nooit samengewerkt met mijn vader, maar wel met collega’s die hem nog hebben gekend.” John studeerde voor schrijver, maar hij stapte in de voetsporen van zijn papa. “Na een jaar bij de commissie aan de slag te zijn geweest, kreeg ik een vast contract en was ik vertrokken. Ook mijn grootvader was net als mijn vader ooit soldaat geweest, maar dan wel in de Eerste Wereldoorlog. Hij keerde wel terug naar Schotland en werkte daar op grote kasteellandhuizen als, inderdaad, tuinman.”

Minister Mathias Diependale en Wim Pira van CWGC op Tyne Cot.

Breder publiek

“Dat we nu dit krijgen, die erkenning, versterkt de boodschap die we als organisatie uitstralen”, zegt Wim Pira, manager bij de CWGC. “We besteden heel veel aandacht aan de slachtoffers die gevallen zijn tijdens de Eerste Wereldoorlog en we krijgen nu bevestiging hoe belangrijk dat is. Het is daarnaast een appreciatie voor het werk van onze tuinmannen en bouwvakkers.” In de praktijk verandert er niet echt iets voor de medewerkers van CWGC. “De regels die Unesco oplegt, leggen wij onszelf al op. Het kan er wel voor zorgen dat er een breder publiek naar onze begraafplaatsen komt.”

Niek Benoot, uitbater van Hooge Crater Museum in Zillebeke, is diezelfde mening toegedaan. “Ook voor ons, toeristische ondernemers in de regio, is dit zeker een meerwaarde. Het zal misschien een bijkomend publiek aantrekken. Mensen die hier vroeger niet kwamen omdat ze niet zo geïnteresseerd in de oorlog zijn. Zien ze echter het label ‘Unesco-werelderfgoed’ opduiken dan zal dat misschien een trigger zijn om naar hier te komen. Als je ziet wat het bijvoorbeeld voor Brugge betekent.”

Niek Benoot van Hooge Crater Museum in Zillebeke.

Kim Wright is Britse en gidst al een paar jaar met haar eigen ‘Kim’s Battlefield Tours’ vooral Engelstalige toeristen doorheen de oorlogsbegraafplaatsen van de Westhoek en de Somme. “Het is in ieder geval een goede zaak voor de regio dat deze erkenning er komt”, zegt de Britse. “Ook op toeristisch vlak kan het uiteraard een voordeel zijn en extra mensen aantrekken. Het doet me een beetje denken aan de grote invloed die de National Trust bij ons thuis in Engeland kent.” De National Trust is een instelling in het Verenigd Koninkrijk met als doelstelling het behoud van plaatsen van historisch belang en natuurlijke schoonheid. “Ook daar gaan veel mensen op af, wellicht is dat ook zo op plaatsen die het label Unesco-werelderfgoed dragen.”

Kim Wright van Kim’s Battlefield Tours.

Bronvermelding : Christophe Maertens
Het Laatste Nieuws, Kortrijk-Ieper, donderdag 21 september 2023

Professor Dominique Vanneste (KU Leuven)

Oorlogskerkhoven in Westhoek zijn nu werelderfgoed: wat betekent dat?

In de Westhoek zijn 27 begraafplaatsen en monumenten die te maken hebben met de Eerste Wereldoorlog erkend als werelderfgoed. Levert zo'n prestigieuze titel enig voordeel op? Zal ons land nu geld krijgen van Unesco om deze sites te onderhouden? Professor Dominique Vanneste (KU Leuven) legt uit.

Eerst en vooral even dit: het is niét zo dat medewerkers van Unesco de wereld afstruinen op zoek naar interessante sites, die ze dan kunnen erkennen als werelderfgoed. Het zijn wél instanties ter plaatse die sites die ze in stand willen houden en bewaren voor het nageslacht, kunnen voorstellen aan Unesco. Daarvoor moeten ze dan wel een dossier indienen. "Er zijn overal ter wereld interessante sites, maar als niemand een dossier indient, zal er nooit een erkenning tot werelderfgoed volgen", weet Dominique Vanneste, professor in erfgoedtoerisme en regionale ontwikkeling.

Lijvige dossiers

De dossiers die ingediend worden, zijn zonder uitzondering bijzonder lijevig. Er moet onder andere in vermeld worden hoe de aanvrager ervoor zal zorgen dat het werelderfgoed in kwestie in stand gehouden wordt. Dit betekent dus dat Unesco zelf géén geld zal uitgeven voor het onderhoud. De aanvrager moet dat zelf doen. Kortom, een erkenning tot werelderfgoed levert geen centen op. Maar waar is het dan wel goed voor?

“De erkenning door Unesco zorgt ervoor dat deze begraafplaatsen en monumenten op een positieve manier in de aandacht komen. Het levert een ongelooflijke bijdrage aan de promotie van dit erfgoed”, zegt professor Vanneste. “Er zijn best wel wat mensen met een bucketlist waarop werelderfgoedsites goed vertegenwoordigd zijn. De erkenning zal extra bezoekers naar de Westhoek brengen. Velen van hen zullen de sites grondig willen bezoeken en blijven dan ook meerdere dagen, waardoor ze ook moeten, overnachten en restaurants nodig hebben. Dat is allemaal goed voor de werkgelegenheid.

Honderdjarige herdenking

De Westhoek kan zo'n boost van het aantal bezoekers trouwens goed gebruiken. Tijdens de honderdjarige herdenking van de Eerste Wereldoorlog, tussen 2014 en 2018, kwamen er nog drie miljoen mensen naar de begraafplaatsen en mnumenten, weliswaar over de vier jaren. Maar na die vier jaar zakte het bezoekersaantal flink in. Door corona en de Brexit kreeg het toerisme in de Westhoek nog eens een extra knauw. In 2020, het eerste coronajaar, moest de streek het stellen met amper 137.000 bezoekers.

Dat de Brexit een enorme impact had, is logisch want traditioneel komen er veel Engelsen naar de graven van hun familieleden die hier tijdens de Grote Oorlog zijn gesneuveld. “Het is een zeer trouwe groep die ook meerdere keren terugkeert”, legt professor Vanneste uit. “Het gaat om Engelsen die een grootvader of grootoom verloren zijn. Ze willen de graven zien en de naam van hun familielid nog eens zien staan op de Menenpoort of op een individuele grafsteen. Voor de huidige generatie zijn deze familiebanden nog belangrijk, maar niets zegt dat dat voor de volgende generatie ook nog zo zal zijn. Ook daarom is de erkenning tot werelderfgoed belangrijk: het zorgt ervoor dat er geen limiet op de versheidsdatum van deze sites komt te staan.”

Erfgoed met nauwelijks bezoekers

Hoeveel bezoekers naar de Westhoek zullen afzakken omdat de sites nu werelderfgoed zijn, is onmogelijk te voorspellen. “Bovendien”, zegt professor Vanneste, “het is niet omdat Unesco een site op de werelderfgoedlijst plaatst, dat die automatisch massa's bezoekers lokt. De scheepsliften in het Canal du Centre zijn óók werelderfgoed, maar veel volk komt daar niet naar kijken. Langs de andere kant wordt Venetië overspoeld door toeristen. Is dat omdat de stad op de werelderfgoedlijst staat of zouden de vele toeristen er ook naartoe gaan als Venetië het label niet had gehad?”

De Bloem van het IJzerfront

*Wat de Klaproos was voor de Britten,
de Korenbloem voor de Fransen,
dat was het Madeliefje voor de Belgen.*

Reeds in september 1914, net na de Eerste Slag bij de Marne, ontstond bij de soldaten de gedachte een veldbloem te kiezen als symbool voor hun lot. Een veldbloem van daar die in de omwoelde aarde van het slagveld steeds weer snel opschoot.

De Fransen kozen voor **de blauwe Korenbloem** die de kleur had van de uniformjas zoals die de Franse militairen droegen bij de aanvang van de oorlog.

In mei 1915 schreef de Canadese arts John McRae het alomgekende gedicht "In Flanders Fields (the Poppies blow)..." waardoor **de rode Klaproos** de bloem werd voor alle Britse troepen.

De Belgen kozen **het witte Madeliefje** dat met zijn kleur ook nog eens symbool voor vrede was. Het lijkt thans vergeten maar soldaten stopten toen in hun brieven naar huis geregeld gedroogde madeliefjes "van de boorden van den IJzer". Er werden ook speciale postkaarten gedrukt, met één bloem erop of alle drie samen.

Na de oorlog werden oorlogsinvaliden tewerkgesteld om deze bloemetjes in zijde of papier te vervaardigen die door hen op de respectieve nationale feestdagen werden verkocht, soms samen met speciale wenskaarten. De opbrengst diende om hen te steunen.

In België werd tot in de vijftiger jaren met Madeliefjes rondgegaan ten gunste van de oorlogsslachtoffers.

Terwijl in het hele Britse Gemenebest de rode Klaproos alom gekend is en door velen in de periode rond 11 november wordt gedragen, terwijl in Frankrijk op de nationale feestdagen door velen een papieren "Bleuet" wordt gedragen, is in België het Madeliefje wat vergeten geraakt.

Nu de aanvang van de Eerste Wereldoorlog 100 jaar geleden wordt herdacht, is het tijd om de Madelief in ere te herstellen.

Draag de Madelief en toon zo dat ook de Belgen hun oorlogsslachtoffers, burger en militair, niet zijn vergeten.

(Bron : "Het IJzerfront" van Patrick Lagrou,
Uitgeverij "De Lantaarn"; ISBN : 978-94-6097-199-0)